

Κατ' οὐσίαν ἐκ τῶν ἐκτεθέντων καθίσταται δῆλον, ὅτι πολλὰ ἤδη καὶ ἐν βραχεῖ σχετικῶς χρόνῳ ἐγένοντο εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς πολιτειακῆς ἡμῶν ὀργανώσεως, ἀλλὰ ἔτι πλείονα ἴσως ὑπολείπονται διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ ὀλοκλήρωσιν αὐτῶν, καὶ τὴν προοῖονσαν ἐξέλιξιν.

Δὲν εἶναι δὲ ἄσκοπον νὰ τοιοσθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ἐξέλιξις πρέπει νὰ βαίῃ μετὰ πολλῆς περισκεφέως, ἰδιαιτέρα δὲ νὰ καταβληθῇ προσοχὴ πρὸς ἀποσόβησιν ἀκροτήτων καὶ παταχθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἰαδήποτε διαφαινομένη τοιαύτη τάσις, ὥστε νὰ τηρηθῇ ἀπαρεγκλίτως ἡ εὐθεΐα μέση γραμμῆ, ἣτις μόνη εἶναι ἰκανή, σεβομένη μὲν κατὰ βάσιν τὰ ἐκατέρωθεν δικαιώματα, περιορίζουσα δὲ ταῦτα ἐν τῷ προσήκοντι ἀναγκαίῳ μέτρῳ, νὰ θεραπεύη τελεσφόρως τὰ ἀντιμαχόμενα συμφέροντα.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι πάντως ἐν συνόλῳ ἰκανοποιητικόν, καὶ διὰ τὸ μέλλον εὐοίωνον.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ

Ὁ ἐπὶ Λουδοβίκου-Φιλίππου πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ὁ πολὺς *Thiers*, προσπαθῶν νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα του νὰ διαπραγματευθῇ αὐτός, καὶ ὄχι ὁ βασιλεὺς, λεπτὴν ὑπόθεσιν τοῦ στέμματος, ἔλεγεν: «Ἐπιτρέψατέ μου, Μεγαλειότατε, νὰ διεξαγάγω ἐγὼ τὸ λεπτὸν αὐτὸ ζήτημα· εἶμαι πολὺ δεξιός». «Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ σᾶς, ἀπήντησεν εὐφρυνῶς ὁ βασιλεὺς, διότι δὲν τὸ λέγω». Ὁ βασιλεὺς βεβαίως εἶχε δίκαιον· ἀλλὰ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ ἀξία ἀναμφιβόλως χάνει περιαντολογοῦσα, ἀλλὰ καὶ ἀκαίρως σιωπῶσα ὄχι μόνον χάνει, ἀλλὰ καὶ δὲν ὠφελεῖ.

Ὁ Νόμος, ἐπιβάλλων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν νὰ ἐκθέτῃ δημοσίᾳ, διὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, τὰ ἔργα της, τὴν θέτει εἰς τὴν δύσκολον θέσιν τοῦ *Thiers*. Ἀλλὰ ὁ Νόμος ἔχει δίκαιον· διότι, ὡς δημόσιον ἴδρυμα, ἡ Ἀκαδημία ὀφείλει δημοσίᾳ νὰ λογοδοτῇ. Ἄλλως, ἡ ἀνασκόπησις τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς ἀκαδημαϊκῆς ζωῆς ἀποτελεῖ τόσον δι' αὐτήν, ὅσον καὶ διὰ τὸ Ἔθνος, χρήσιμον δίδαγμα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ρίπτωμεν ἐκάστοτε ἑταστικὸν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν μας, εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διηρῦσαμεν, εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσαμεν. Ἀφ' ἐτέρου ἡ τοιαύτη ἐπικοινωνία τῆς Ἀκαδημίας μὲ τὸ Κοινὸν εἶναι καὶ διὰ τὸ Ἔθνος πολὺ ὠφέλιμος. «Τὰ τοιαῦτα ἴδρύματα, λέγει ὁ *Rousseau*, εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μορφώνουν τὸν χαρακτῆρα, ἐμπνέουν τὰ αἰσθήματα καὶ ἐν γένει διαπλάσσουν τὸ δαιμόνιον τοῦ λαοῦ».

Μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τελεσθὲν μνημόσυνον τῶν ἐκλιπόντων μελῶν, εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα ἐπιβάλλεται τὸ εὐχάριστον καθήκον νὰ ἀναφέρῃ τὰ πρὸς

πλήρωσιν τῶν κενῶν κληθέντα εἰς τὰς τάξεις της νέα μέλη. Μετὰ τὰς ζημίας τὰ κέρδη. Διότι καὶ ἡ Ἀκαδημία, παρὰ τὴν συντηρητικὴν φύσιν της, εὐτύχως, εἰς ἀέναον ἐξέλιξιν. Ἐμπνέουσα τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος, ἐμπνέεται καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς. Διότι αὐτὸ συντηρεῖ καὶ αὐτὸ ἀναζωογονεῖ τοὺς Ὀργανισμούς. Ἡ Ἀκαδημία, κατὰ τὸ λῆγον ἔτος, ἐξέλεξε τέσσαρα τακτικὰ μέλη, μεταξὺ τῶν ἐπιφανεστέρων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Πολυτεχνείου: τοὺς κκ. Μ. Γερούλαϊνον, Δ. Λαμπαδάριον, Κ. Τριανταφυλλόπουλον καὶ Σ. Σεφεριάδην πρὸς τούτοις ἐξέλεξεν ἐν πρόεδρον μέλος, τὸν διακεκριμένον μουσικὸν κ. Δ. Μητρόπουλον.

Ἀπ' ἐτέρου, ἡ Ἀκαδημία, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐβδόμης ἐπετείου τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία, κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν, συνέπεσε μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος, τιμῶσα ὅ,τι ἔνδοξον ὑπάρχει εἰς τὸν διεθνῆ ἐπιστημονικὸν κόσμον, ἤρχισε προσεταιριζομένη τὴν μεγάλην δύναμιν τῶν κορυφῶν αὐτοῦ, ἐκλέξασα 22 ξένους ἐταίρους καὶ 27 ξένα ἀντεπιστέλλοντα μέλη. Συμφώνως δὲ πρὸς τὸν Ὀργανισμὸν της, ἀναγορεύει σήμερον ὡς ξένον ἐταῖρον αὐτῆς τὸν κ. Ἰωάννην Σοκολόφ, Καθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς καὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Πετρούπολεως καὶ μέλος τῆς ἐκεῖ Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

Ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀκαδημίας της ἐνθουσιασμός, ὁ ὁποῖος διαπνέει τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἐκλεγέντων ξένων σοφῶν, μαρτυρεῖ τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία εἰς τὸν διεθνῆ πνευματικὸν κόσμον, γόητρον ὀφειλόμενον ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπίζηλον θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέκτησεν ἤδη ἡ Ἀκαδημία μας καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔνδοξον ὄνομα τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν καταγωγὴν της, ὡς κόρης καὶ διαδόχου τῆς περιπύστου ἀρχαίας.

Ἡ Ἀκαδημία, διὰ τῆς ἀμίλλης, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ὑπ' αὐτῆς βράβευσις καὶ δημοσίευσις τῶν εὐσυνειδήτων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, καθὸ τὸ ἀνώτερον στάδιον πνευματικῶν ἀγώνων, ἤσκησε μεγάλην μέχρι τοῦδε διεγερτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δραστηριότητος τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν τοῦ πνεύματος· τοῦτο μαρτυρεῖ ἀναμφιβόλως ὁ αὐξων ἀριθμὸς καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν εἰς αὐτὴν κατ' ἔτος ὑποβαλλομένων ἔργων. Κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ὑπεβλήθησαν πλὴν τῶν λογοτεχνικῶν 135 ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, ἧτοι ὅσαι δὲν ἔγνων ἄλλοτε ἐντὸς ὀλοκλήρου πεντηκονταετίας. Ἐκ τούτων 21 διεξεδίκασαν τὰ προκηρυχθέντα βραβεῖα καὶ 94 ἀνεκοινώθησαν πρὸς συζήτησιν εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ὀλομελείας.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος εἰς τὰς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηναίων ἐκτελουμένας παρὰ τοῦ κ. Ἀριστόφρονος ἀνασκαφὰς ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως τὸ σπουδαιότερον ἀρχαιολογικὸν γεγονός τοῦ λήγοντος ἔτους καὶ τὴν πραγματοποιήσιν προσφιλοῦς τῆς Ἀκαδημίας μας ὀνειρόν. Ἡ ἱερὰ αὐτὴ ὀφειλὴ τῆς κόρης πρὸς τὴν μητέρα, ἀπαιτοῦσα δαπάνας ἑκατομμυρίων, προ-

κειμένον περι ἑξαγορᾶς καὶ ἀνασκαφῆς μεγίστου χώρου, φέροντος μέγα πλῆθος οἰκοδομῶν, θὰ ἔμενεν ἀναμφιβόλως ὄνειρον διὰ παντὸς ἀπραγματοποιήτον, ἄνευ τῆς γενναίας παρεμβάσεως τοῦ κ. Ἀριστόφρονος. Πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὁμῶς τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ιδέας, ὁ κ. Ἀριστόφρων δὲν διέθεσεν ἀφειδῶς μόνον τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ τῆς ἐριτίμου Κυρίας του, ἀλλὰ καὶ προσωπικὴν ἐργασίαν πολλήν, καὶ μάλιστα τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τὴν βαθεῖαν πίστιν του εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Καί, εὐτυχῶς, ἡ πίστις του δὲν τὸν ἐπρόδωσε καὶ ἡ ἐπιτυχία δὲν διέψευσε τὰς πεποιθήσεις του. Ἀνεκαλύφθη ἤδη ἡ Παλαιστρα τοῦ Γυμνασίου τῆς Ἀκαδημίας, εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀθῆναι τῆς ὁποίας εὐρέθη ἀργεῖον τῶν πρώτων γεωμετρικῶν χρόνων, χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρχαιολογικῆς σημασίας τοῦ χώρου. Εἰς ἀπόστασιν δὲ 200 μέτρων ἀπὸ τοῦ Γυμνασίου ἀπεκαλύφθησαν ὀγκώδεις βάσεις ἀρχαίου τετραγώνου οἰκοδομήματος μὲ πλευρὰν 40 μέτρων ὁ προορισμὸς τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται μεγάλη ἀρχαιολογικὴ σπουδαιότης, δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόμη.

Ἄλλ' ὁ κ. Ἀριστόφρων, ἀνεξάντλητος εἰς γενναιοδωρίαν, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἐνδόξου χώρου, ὅπου ἐλειτούργει ἡ ἀρχαία Ἀκαδημία, ἀλλ' ἐπιδιώκων καὶ σπουδαίαν πρακτικὴν χρησιμοποίησιν αὐτοῦ, ὑπὲρ τῆς Ἐπιστήμης ὅσον καὶ ὑπὲρ τοῦ τόπου, προτείνει, ὅπως, πρωτοβουλία τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τῆ ὕλικῃ ἀρωγῇ αὐτοῦ καὶ τῆς Κυρίας Ἀριστόφρονος, ἰδρυθῆ ἑκεί Διεθνὲς Κοινὸν ὄλων τῶν Ἀκαδημιῶν. Ἐκεῖ, συνερχόμενοι, περιοδικῶς, αἱ Ἀκαδημίαι ὄλου τοῦ κόσμου, ὡς τέκνα τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, παρὰ τὴν μητρικὴν ἐστίαν, θὰ διδάσκουν, θὰ συζητοῦν καὶ ἐν γένει, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ πλατωνικοῦ δαιμονίου, θὰ συνεργάζωνται ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ καλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἱερός αὐτὸς χώρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ θεῖος Πλάτων καὶ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Ἀριστοτέλης, ὁ χώρος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀντήχησαν τὰ ὑψηλότερα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας διδάγματα, θὰ καταστῆ ὄχι μόνον τὸ προσκύνημα ὄλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἀλλὰ καὶ παγκόσμιον τῆς Ἀθηνᾶς τέμενος, ὅπου, ἐπαρχόμενοι αἱ μοῦσαι, μετὰ αἰώνων ἀπουσίαν, θὰ ἐμπνέουν καὶ πάλιν νέα πνευματικὰ ἀριστουργήματα, θὰ προκαλοῦν καὶ πάλιν νέας κατακτήσεις τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ.

Κατὰ τὸ λήγον ἔτος ἐπερατώθη ἡ δημοσίευσίς τοῦ 7ου τόμου καὶ ἐξετυπώθη μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1933 ὁ 8ος τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας· ἤρχισε δὲ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ 3ου τόμου τῶν Πραγματειῶν αὐτῆς καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἤδη δύο ἐξ αὐτῶν. Ἐδημοσιεύθη ἐπίσης ὁ πρῶτος τόμος τῶν Μνημείων τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐκ 55 τυπογραφικῶν. Τὸ πρῶτον τεῦχος αὐτοῦ περιέχει τὰ Βραχέα χρονικά τοῦ ἀειμνήστου Σπυρ. Λάμπρου, τὰ ὁποῖα ἐπεξεργάσθη, προσθέσας εἰσαγωγικὰς παρατηρήσεις ὁ κ. Κ. Ἀμαντος. Τὸ δεύτερον τεῦχος, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη δαπάνῃ τῆς

ἐπιτίμον Κυρίας Ἑλενας Βενιζέλου, περιέχει μέρος τοῦ Κρητικοῦ Ἀρχείου τῆς Βενετίας, κατ' ἐκδοσιν τοῦ κ. Σπυρ. Θεοτόκη. Εἶναι ἐκεῖ κατατεθειμένη ἡ ἐνδοξος ἱστορία τῆς Κρήτης. Διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν Μνημείων τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἡ Ἀκαδημία ἐπιδιώκει τὴν δημοσίευσιν ἀγνώστων ἱστορικῶν πηγῶν, χρησίμων πρὸς προαγωγὴν τῶν περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους γνώσεών μας.

Πρὸς τούτοις, ἐδημοσιεύθησαν αἱ Σημειώσεις εἰς τὸ προσωρινὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1822 τοῦ Κοραῆ, καὶ ἤρχισεν ἐκτυπούμενος ὁ πρῶτος τόμος τῆς ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐντολῇ τοῦ Κράτους, ἐκδιδομένης Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Ὁ τόμος αὐτὸς περιέχει τὸ Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος, ἦτοι τὸ κείμενον μετὰ εἰσαγωγῆς, συντόμων σχολίων, καὶ μεταφράσεως, εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, ἀλλὰ γλαφυρὰν καὶ ζωντανήν.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ Ἀκαδημία ἦλθεν ἐπίκουρος, εἰς τὴν ἐκδοσιν πολυτίμων γλωσσικῶν μελετῶν τοῦ κ. Χατζιδάκη, διὰ τῶν ὁποίων διαφορίζονται καὶ ἐρμηνεύονται διάφορα φαινόμενα τῆς γλώσσης μας.

Ἀλλὰ θὰ ἐπλανῶτο, ὅστις θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι εἰς αὐτὰ καὶ ἐν γένει εἰς μόνα τὰ μέχρι τοῦδε ἀνακουωθέντα ἔργα τῆς περιορίζεται ἡ δρᾶσις τῆς Ἀκαδημίας μας· ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐπίσης σπουδαῖα, ὅσον καὶ δύσκολα. Ἀλλ' αὐτὰ, ἀπαιτοῦντα πολὺν χρόνον, μακρὰς ἐρεῦνας, ὑπέρογκον ἐργασίαν καὶ μεγάλας δαπάνας, διὰ νὰ ἐκκολαφθῶν, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐξέλθουν ἀκόμη εἰς τὴν δημοσιότητα. Καὶ ἐν πρώτοις, ἡ Ἀκαδημία, περισυλλέγουσα τὸν γλωσσικὸν θησαυρὸν τοῦ Ἔθνους καὶ ἀποθησαυρίζουσα τὸ λαογραφικὸν ὕλικόν αὐτοῦ, συντάσσει τὰ διάφορα Λεξικά τῆς γλώσσης μας, καὶ παρασκευάζει καὶ πολλὰ ἄλλα σχετικὰ δημοσιεύματα. Ἐκάστη Ἑλληνικὴ χώρα ἔχει τὰς παραδόσεις τῆς, τὴν ἱστορίαν τῆς, τὰς παροιμίας τῆς, τὴν τέχνην τῆς, τὴν διάλεκτόν τῆς· εἶναι ἐκεῖ ἡ ἡχὴ τῆς φωνῆς καὶ ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς τῶν προγόνων μας· εἶναι ἐκεῖ ἡ ζωῶσα εἰκὼν τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς φυλῆς μας· εἶναι θησαυρὸς κληρονομικός, ὁ ὁποῖος ὁσημέραι ἐκλείπει καὶ ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ διασωθῆ, νὰ ταξινομηθῆ, νὰ μελετηθῆ καὶ νὰ δημοσιευθῆ. Πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ ἰσόγεια τῆς Ἀκαδημίας λειτουργοῦν 4 διάφορα Ἀρχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐργάζονται, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν σχετικῶν Ἐπιτροπῶν, ἐξ ἀρμοδίων ἀκαδημαϊκῶν, 19 εἰδικοί ἐπιστήμονες. Τὰ Ἀρχεῖα αὐτὰ εἶναι: Τὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ, τὸ Μεσαιωνικόν, τὸ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου καὶ τὸ Λαογραφικόν.

Ἐκ τούτων τὸ παλαιότερον ὄλων, τὸ συντάσσει τὸ Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς ὀμιλουμένης Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν ἰδιωμάτων αὐτῆς, ἐξετύπωσε, κατὰ τὸ λῆγον ἔτος, 23 τυπογραφικὰ φύλλα (ἀπὸ τοῦ 43^{ου} μέχρι τοῦ 66^{ου} φύλλου) τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, δαπάνη τοῦ ἀειμνήστου Μπενάκη, ἐκδιδομένου Πρώτου τόμου τοῦ μεγάλου γλωσσικοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἐντὸς δὲ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν θὰ συμπληρωθῆ ὁλόκληρος ὁ Πρῶτος τόμος αὐτοῦ, περιέχων τὸ ἡμισυ ἄλλα,

μετὰ τῶν Προλεγομένων, τῆς Βιβλιογραφίας καὶ ἄλλων τινῶν στοιχείων, ἐξ 80 καὶ πλέον τυπογραφικῶν φύλλων ἀποτελούμενος. Εἶναι δὲ σχεδὸν ἕτοιμον πρὸς ἐκτύπωσιν καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ στοιχείου τούτου.

Ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ χρησιμότης τοῦ μεγάλου τούτου Λεξικοῦ τῆς γλώσσης μας εἶναι προφανές. Ἡ γλῶσσα ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλεστέραν ἀπόδειξιν τῆς μικρᾶς ἢ μεγάλης διανοήσεως ἐκάστου Ἑθνους· τὸ δὲ Λεξικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποταμιεύεται, ἀποτελεῖ ἀρχεῖον αὐθεντικὸν τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἱστορίας του, πιστὸν κάτοπτρον τοῦ πολιτισμοῦ του. Διὰ τοῦ Λεξικοῦ αὐτοῦ τῆς Ἀκαδημίας ἀποθησαυρίζεται ὁλόκληρος ὁ εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ φερόμενος ἤδη γλωσσικὸς θησαυρός, ἀποτελῶν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑθνους. Διότι ἡ ἐνότης τῆς γλώσσης, ὅπως λέγει καὶ ὁ πολὺς Brunot, ἐκδηλώνει καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑθνους. Διὰ τοῦ ἔργου δὲ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, προφανῶς, ὅτι τὸ μέγιστον μέρος τοῦ γλωσσικοῦ θησαυροῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς διεσώθη εἰς τὴν νέαν. Πρὸς τοῦτοις, διὰ τῆς μελέτης τῆς σημερινῆς γλώσσης μας καὶ τῆς παραβολῆς αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν, κατανοοῦνται ἀκριβέστερον τὰ ἀρχαῖα ἀριστοτεχνήματα, ἐρμηνεύονται πολλὰ δύσκολα γλωσσικὰ φαινόμενα καὶ διαμορφοῦνται ἀκριβῆς ἐπιστημονικὴ μέθοδος, πρὸς δημιουργίαν τῆς ὁποίας οὐδεμία ἄλλη γλῶσσα θεωρεῖται ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης καταλληλοτέρα τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἀρχείου τούτου ὁ συντάκτης αὐτοῦ κ. Στ. Δεινάκης ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀγροῦστου τῆ αἰτήσεως του, διὰ λόγους υγείας.

Τὸ Μεσαιωνικὸν Ἀρχεῖον περισυλλέγει ὅλον τὸν θησαυρὸν τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν γλώσσης, ὅπως, διὰ συστηματικῆς ἐπεξεργασίας, προβῆ κατόπιν εἰς τὴν ἔκδοσιν πλήρους Λεξικοῦ αὐτῆς. Τὸ Λεξικὸν αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ Ἱστορικοῦ ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι αὐτὸ πληροῖ τὸ μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς χάσμα, ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι ἡ ἐπεξεργασία τοῦ μεσαιωνικοῦ γλωσσικοῦ ὕλικου τροφοδοτεῖ σπουδαίως καὶ τὸ Ἱστορικόν, ὅπως καὶ ἡ τοῦ νεωτέρου συμπληροῖ τὸ Μεσαιωνικόν. Μόνον δὲ διὰ τῆς μελέτης τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Κοραῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ συμπληρωθῇ, νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ νὰ καταρτισθῇ ὁ μέγας λεξιλογικὸς θησαυρός της. Καὶ ἡ μὲν ἀρχαία ἐμελετήθη καὶ μελετᾶται πάντοτε ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν. Ἄλλ' ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ γλῶσσαι, ὑπέστη καὶ ὑφίσταται ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος διαρκῶς ἐξέλιξιν, μεταβαλλομένη καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν τυχῶν καὶ τοῦ βίου τοῦ Ἑθνους. Διὰ νὰ μελετηθῇ δὲ καὶ κατανοηθῇ ἐκάστη φάσις της, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τὰς προηγουμένας μορφάς της. Μόνον οὕτω συμπληροῦνται ἡ ἑλλιπῆς παράδοσις αὐτῆς καὶ ἐρμηνεύονται πολλὰ σκοτεινὰ γλωσσικὰ φαινόμενα. Ἐνεκα τῆς διπλῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ, γλωσσικῆς καὶ ἱστορικῆς συγχρόνως, τὸ Λεξικὸν τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν γλώσσης εἶχεν

ἀρχίσει ἡ Ἀυτοκρατορικὴ Ρωσσία, ὡς ἐπίδοξος κληρονόμος τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ τὸ διέκοψεν ἡ Σοβιετικὴ. Ἐντεῦθεν εἰς τὸ προτελευταῖον Διεθνὲς Βυζαντινὸν Συνέδριον, ἄλλοι, ξένοι πάλιν καὶ αὐτοί, ἐζήτησαν νὰ τὸ ἀναλάβουν· τὸ διεξεδίκησαν ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι καὶ εὐτυχῶς ἐπέτυχαν νὰ τὸ κρατήσουν, ὡς δικαίωμα καὶ καθήκον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐθεώρησεν ὡς ζήτημα τιμῆς διὰ τὸ ἔθνος καὶ ἑαυτὴν ἰδιαιτέρως, ζημίαν δὲ σοβαρὰν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην, τὴν παραχώρησεν, πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐκμετάλλευσιν, τῆς σπουδαίας αὐτῆς πατρῴας πνευματικῆς ἡμῶν κληρονομίας εἰς ξένους· θὰ ἦτο τοῦτο ἀξιομέμπτος ὁμολογία ἐπιστημονικῆς ἀδυναμίας ἢ καὶ ἀσύγγνωστος ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν καὶ ἱστορίαν. Διότι ἡ μεσαιωνικὴ ἡμῶν γλῶσσα δὲν εἶναι μόνον δεσμός καὶ τμημα ἀναπόσπαστον τῆς ὅλης γλώσσης μας, ἀλλὰ καὶ τὸ κάτοπτρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ μεσαιωνοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀποδελτίωσις περιορίζεται, χάριν τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν ἔρευνῶν τῆς μεσαιωνικῆς περιόδου εἰς κύρια, τοπωνυμικά, ἀνδρονυμικά καὶ ἐθνικά ὀνόματα καθὼς καὶ εἰς διάφορα γλωσσικά φαινόμενα εἰς ἰδιάζοντας γραμματικὸν τύπους, εἰς λέξεις σημασιολογικῶς ἐνδιαφερούσας, εἰς συντάξεις ἰδιορhythμοῦς, εἰς ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν ὄρους κλπ.

Τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου ἰδρύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τὸ μὲν διὰ τὴν ἐπανέκδοσιν τῶν Βασιλικῶν, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν ἡμῶν πρὸς τὸν ξένον ἐπιστημονικὸν κόσμον, συνεπεῖα σχετικῆς εὐχῆς τοῦ 3ου Βυζαντινοῦ Συνεδρίου, κυρίως ὅμως διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν νομικῶν ἐθίμων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν περὶ Ἑλληνικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν αὐτοῦ ἔννοιαν, πληροφοριῶν τοῦ μεσαιωνοῦ, ἐκ τῶν Βυζαντινῶν ἰδίως Πηγῶν. Ἡ σχετικὴ ἀποδελτίωσις ἤρχισε μὲ τὸν Δ' μ. Χ. αἰῶνα, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ οὐσιώδη διὰ τὸ Δίκαιον ἱστορικὴν καμπήν, καὶ συγκεκριμένως μὲ τὸν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ θέλουν περιληφθῆ καὶ πληροφορίαι ἐκ μεσαιωνικῶν σχολιαστῶν πρὸς δὲ καὶ ἄλλαι, πέραν τοῦ Δικαίου, εἰδήσεις, ἀφορῶσαι εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας κλπ. Ἡ κριτικὴ ἐπεξεργασία καὶ σύνθεσις ἤρχισεν ἤδη καὶ ἐπισπεύδεται, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, πρὸς ταχεῖαν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου, εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, προτύπου ἔργου τοῦ Ἀρχείου. Τὴν ἐπίσπευσιν τῆς δημοσιεύσεως ἐπιβάλλει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁμᾶς ξένων ἐπιστημόνων, μιμηθεῖσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, προέβη εἰς προσπάθειαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἰδικοῦ μας Ἀρχείου. Σύγχρονα ρεύματα τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου στρέφονται, ἀπὸ τινος, πρὸς νέας παρθένους πηγὰς ἐκ παπύρων, ἐξ ὀπτιῶν πλίνθων κτλ. ἀλλ' ὁ ἀστεῖρευτος πλοῦτος τῆς μεσαιωνικῆς σταδιοδρομίας τοῦ Ἑλληνικοῦ

Ἔθνη παραμένει πάντοτε πλουσία καὶ ἀνεκμετάλλεντος Πηγῇ, διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας τοῦ Δικαίου.

Τὸ Λαογραφικὸν Ἀρχεῖον ἔχει ἔργον τὴν περισυλλογὴν, ταξινόμησιν καὶ δημοσίευσιν τῶν μνημείων τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μέχρι τοῦδε ἡσχολήθη περὶ τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ λαογραφικοῦ ὕλικου, τοῦ ἀποκειμένου εἰς χιλίας περίπου χειρογράφους συλλογὰς καὶ εἰς σειρὰν ἐντύπων, καθὼς καὶ εἰς τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς τὰ οἰκεία κεφάλαια (βίοι, γλῶσσα, ἄσματα, δίκαιον, λατρεία, μῦθοι κλπ.). Τὸ Ἀρχεῖον αὐτὸ τείνει εἰς τὴν δημιουργίαν ἀθθεντικῆς ἐπιστημονικῆς πηγῆς, ἀπαραιτήτου εἰς τὰς μελέτας κυρίως τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς μεσαιωνικῆς, ὡς καὶ τῆς ἀρχαίας. Κατὰ τὸ λῆγον ἔτος, τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον προσετέθη πρό τινος ὡς ἔκτακτος ταξινόμος καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Μέγας, ἡσχολήθη περὶ τὴν ταξινόμησιν τῶν παροιμιῶν, τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν κλέφτικῶν τραγουδιῶν, τῶν κατὰ τὸν ποιμενικὸν βίον κλπ.

Πρὸς πλουτισμὸν τῶν Ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας διὰ νέου ὕλικου, ἀπεστείλαμεν, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, τρεῖς ἐκ τῶν συντακτικῶν τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ: τοὺς κκ. Ἀνδριώτην, Κουρμούλην καὶ Ποῦλον, τὸν πρῶτον εἰς τὴν περιφέρειαν Καστορίας καὶ Κοζάνης, τὸν δεύτερον εἰς τὴν νῆσον Λευκάδα καὶ τὴν περιφέρειαν Πρεβέζης καὶ τὸν τρίτον εἰς Καλαμπάκαν, πρὸς περισυλλογὴν γλωσσικοῦ ὕλικου καὶ μελέτην τῶν γλωσσικῶν αὐτῶν ιδιωμάτων. Ἐπίσης ἀπεστείλαμεν τὸν κ. Λουκόπουλον πρὸς περισυλλογὴν λαογραφικοῦ ὕλικου εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Σουλίου. Ἡ ἀποστολὴ λογίων εἰς τόπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐμελετήθησαν ἀκόμη γλωσσικῶς καὶ λαογραφικῶς, εἶναι ἐπείγουσα, διότι οἱ διασώζοντες τὰ διαλεκτικὰ στοιχεῖα, πολλάκις σπάνια καὶ ἀρχαϊκάτατα, θὰ ἀποβάλλουν ταχέως τὰ γλωσσικὰ αὐτῶν ιδιώματα, καθὼς καὶ τὰς παραδόσεις των, ἀναμειγνύμενοι μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τούτων Ἀρχείων, ἡ Ἀκαδημία, κατὰ τὸ λῆγον ἔτος, ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν καὶ Γραφείου Λεξικῶν τῶν Ἐπιστημονικῶν καὶ Τεχνικῶν ὄρων. Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἔθνους μας εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ καταρτισμὸς ἐιδικῶν Λεξικῶν τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ὄρων. Ἡ Ἀκαδημία ἀπεφάσισε τὴν σύνταξιν τῶν Λεξικῶν τούτων, διὰ τῆς συλλογῆς καὶ ἐπιλογῆς τῶν ὑπαρχόντων ὄρων καὶ τῆς δημιουργίας νέων, ὅπου ὑπάρχει τοιαύτη ἀνάγκη.

ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ὀκταμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἐξ ἀκαδημαϊκῶν, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς εἰς εἰδικὸν Κανονισμὸν ἀναγραφόμενας ὁδηγίας, ἀνετέθη εἰς εἰδικούς συλλογεῖς, μετὰ τῶν νεωτέρων ἰδίως ἐπιστημόνων, νὰ συγκεντρώσουν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἀρμοδίου ἀκαδημαϊκοῦ ἕκαστος, ὅλους τοὺς ἐν χρήσει ἐπιστημονικοὺς καὶ τεχνικοὺς ὄρους, νὰ προσθέσουν δὲ παραπλεύρως καὶ τοὺς ἀντιστοίχους ὄρους τῶν 4 κυριωτέρων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν (Γαλλικῆς, Γερμανικῆς,

Ἀγγλικῆς καὶ Ἰταλικῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς Λατινικῆς). Μετὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ὕλικοῦ καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἀκαδημαϊκοῦ, θὰ γίνεται ἡ ἐπεξεργασία ὑπὸ τῆς οἰκείας Τάξεως τῆς Ἀκαδημίας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκρίνεται ὀριστικῶς μεταξὺ τῶν πολλαπλῶν ὄρων ὁ προσφυέστερος, θὰ δημιουργῆται δέ, τῇ συνεργασίᾳ φιλολόγων, ὁ νέος, ὅπου εἶναι ἀνάγκη. Δι' ἕκαστον ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνικὸν κλάδον θὰ ἐκδοθῆ ἰδικὸν τεῦχος, περιέχον ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς νεοελληνικοὺς ὄρους κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων εἰς τὰς τέσσαρας ἄλλας γλώσσας ξένων, ἀφ' ἑτέρου δέ, εἰς Παράρτημα, τοὺς ξενικοὺς ὄρους, ἐπίσης ἀλφαβητικῶς, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἀπαντῶν εἰς ξένον ἔργον ὄρον τινά, νὰ εὐρίσκη ἀμέσως πῶς ἀποδίδεται εἰς τὴν γλῶσσαν μας. Τὸ ἔργον ἐτέθη ἤδη εἰς ἐκτέλεσιν: 63 δὲ νέοι ἐπιστήμονες, ἀξιωματικοὶ τῶν διαφόρων ὄπλων, μηχανικοὶ καὶ ἄλλοι ἰδικοὶ λόγιοι ἐργάζονται πρὸς συλλογὴν τῶν ὄρων.

Ἡ ἀναγκαιότης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου εἶναι προφανής. Πρὸς πλουτισμὸν τῆς νεοελληνικῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς γλώσσης, διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ὄρων τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰργάσθησαν βεβαίως ὄχι ὀλίγον, κατὰ τὴν ἑκατονταετίαν τοῦ ἐλευθέρου βίου τοῦ Ἑθνους, πολλοὶ ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες, λόγιοι καὶ ἄλλοι ἰδικοὶ, εἴτε ἐπαναφέροντες ἐκ τῆς ἀρχαίας, εἴτε πλάττοντες αὐτοὶ ὄρους, ὅπου ἡ ἀνάγκη τὸ ὑπεδείκνυεν. Τὸ ἔργον τῶν ἀνδρῶν τούτων ἡ Ἀκαδημία δὲν σκέπτεται βεβαίως νὰ παραβλέψῃ δυστυχῶς ὅμως, συστηματικὴ ἐργασία δὲν ἔγινεν ἕως τώρα. Ἐκαστος λόγιος, ἀποβλέπων εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ὑπηγόρευε τὸ ἔργον τοῦ κλάδου του, οὔτε ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ἐπιστήμης του ἐφρόντιζε νὰ διαπλάσῃ, οὔτε δι' ὅλους τοὺς ὄρους εὐρίσκε πάντοτε τὸν κατάλληλον ἐλληνικόν· πολλάκις δέ, ἀγνοῶν ἢ καὶ ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς ὀρολογικὰς ἐργασίας τῶν συναδέλφων του, εἰσήγε νέους ὄρους ἐκεῖ, ὅπου ὑπῆρχον ἤδη παλαιοί. Ἐντεῦθεν ἐδημιουργήθη καὶ ἐμικρατεῖ ἀναρχικὴ κατάστασις ἢ μᾶλλον χαώδης ἀκαταστασία μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν μας· καὶ ἡ ἀκαταστασία αὕτη, πρόξενος πολλάκις συγχύσεως, δύναται νὰ φθάσῃ ἐνίοτε εἰς καταστροφὴν, προκειμένου περὶ ἰατρικῶν, φαρμακευτικῶν, στρατιωτικῶν, ναυτικῶν, ἀεροπορικῶν καὶ ἐν γένει τεχνικῶν ὄρων. Καὶ εἶναι τοῦτο φυσικόν, ἀφοῦ ὁ αὐτὸς ξένος ὄρος ἀποδίδεται πολλάκις διὰ τριῶν ἢ καὶ περισσοτέρων διαφόρων ἐλληνικῶν λέξεων; ὁ δὲ ἐλληνικὸς ἄλλοτε ἀνταποκρίνεται εἰς δύο ἢ καὶ περισσοτέρας διαφόρους ἐννοίας καὶ ἄλλοτε παρέχει ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τῶν πραγμάτων, καθὸ μὴ ἀκριβής. Ἀφ' ἑτέρου, διὰ μέγα πλῆθος ξενικῶν ὄρων, ἰδίως εἰς τοὺς νεωτέρους κλάδους, ὅπως ἡ Ἀεροπορία καὶ πολλαὶ τεχνικαὶ, βιομηχανικαὶ καὶ ἄλλαι νέα πρακτικὰ τῆς Ἐπιστήμης ἐφαρμογαί, ματαίως θὰ ζητήσῃ κανεὶς τοὺς ἀντιστοίχους ἐλληνικοὺς. Ἀλλά, καὶ ἡ ἀπόδοσις, γενομένη πολλάκις ὑπὸ ἀνθρώπων χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην γλωσσικὴν μόρφωσιν,

δὲν ἔγινε πάντοτε ἐπιτυχῶς· ἐπλάσθησαν δυστυχῶς πολλοὶ κακοὶ νέοι ὄροι, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν γνήσιοι καὶ ἐπιτυχεῖς ἀρχαῖοι, ἐδημιουργήθησαν δὲ ἄλλοι χωρὶς τὴν προσηκούσαν ἀκριβείαν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ συγχρόνου γλωσσικοῦ αἰσθήματος ἢ καὶ τῶν κανόνων τῆς γλώσσης μας.

Ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας, εἶναι πρὸς τούτοις ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσωμέν ποτε καὶ σοβαρὰ Λεξικά τῶν ξένων γλωσσῶν· εἰς δὲ τὰ ὑπάρχοντα, εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως, Γαλλοελληνικά, Ἀγγλοελληνικά κλπ., ὁ ἐπιστημονικὸς καὶ ὁ τεχνικὸς ὄρος, κατὰ κανόνα, ἢ δὲν ἀναγράφεται ἐντελῶς, καὶ ἐπομένως τὰ λεξικά αὐτὰ εἶναι λίαν ἐλλειπῆ καὶ ἄχρηστα συνήθως, ἢ ἀναγράφεται μὲν, δὲν ἀποδίδεται ὅμως δι' ἀντιστοιχείου ἐλληνικοῦ; Ἀναπληροῦται ἀπλῶς σχεδὸν πάντοτε διὰ τῆς γνωστῆς περιφράσεως· εἶδος ζώου, εἶδος φυτοῦ, εἶδος μηχανήματος, εἶδος ἐργαλείου, εἶδος ὄργάνου, εἶδος φαρμάκου, εἶδος πλοίου, εἶδος πτηνοῦ κλπ. Ὅθεν, μόνον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν καταρτιζομένων ἤδη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας εἰδικῶν Λεξικῶν, θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀποκτήσωμεν πράγματι σοβαρὰ καὶ πλήρη Λεξικά τῶν ξένων γλωσσῶν.

Πρόδηλον δὲ εἶναι, ὅτι μόνον ἴδρυμα, ὅπως ἡ Ἀκαδημία, δύναται νὰ ἔχη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἰσαγάγῃ τάξιν καὶ σύστημα εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα. Ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι, περιλαμβάνουσα τοὺς ἀριστεῖς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων καὶ διαθέτουσα τὸ ἀπαραίτητον κῦρος, ὡς τὸ ἀνώτατον ἐπιστημονικὸν ἴδρυμα τῆς χώρας, δύναται νὰ ἐπέμβῃ, οὕτως εἰπεῖν, νομοθετικῶς πρὸς διάπλασιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἡμῶν γλώσσης. Ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι μόνον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν εἶναι δυνατὴ ἡ συνεργασία πολλῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων μετὰ φιλολόγων, ὥστε ὁ ἐγκρινόμενος ὄρος νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως γλωσσικῆς μορφῆς ὁ ἀριώτερος δυνατός.

Ἀλλὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔργον δὲν λήγει ἕως ἐδῶ· θὰ ἐχώλαινε, καὶ θὰ ἐχώλαινε σοβαρῶς ἡ Ἀκαδημία, ἐπὶ βλάβῃ ὅχι μόνον τῆς ὑλικῆς εὐημερίας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἠθικῆς προόδου τοῦ τόπου, ἐὰν ἐκαλλιέργει μὲν τὰ γράμματα, παρημέλει δὲ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, καὶ παρέβλεπε τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως, καὶ ἰδίως τῆς φύσεως τῆς χώρας μας. Καθ' ἣν ἐποχὴν πᾶσα σχεδὸν πρόοδος, καὶ κατὰ μέγα μέρος ὅλος ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, εἶναι ἔργον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἢ παράλειψις αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας θὰ ἦτο σφάλμα ὀλέθριον διὰ τὸν τόπον. Ἀλλως ἢ ἔρευνα τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἐνῶ πλουτίζει τὴν σφαῖραν τῶν γνώσεων, εὐθύνει συγχρόνως καὶ τὸν ὀρίζοντα τῆς Φιλοσοφίας καὶ γοιμοποιεῖ τὴν Διάνοιαν καὶ ζωογονεῖ καὶ αὐτὴν τὴν δημιουργὸν τῆς φαντασίας δύναμιν. Ὁ κόσμος τῶν ἰδεῶν ἐν γένει εἶναι ἕμμεσον προῖον τῆς μελέτης τῆς Φύσεως, ὅπως ἡ σφαῖρα τῶν γνώσεων εἶναι ἄμεσον ἔργον τῆς ἀποκαλύψεως τῶν φυσικῶν νόμων. Ἐὰν δὲ ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη ἄνευ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν θὰ ἦτο βάνανσος καὶ μηχανικὴ, τὰ γράμματα ἄνευ τῆς ἐπιστημονικῆς οὐσίας τῶν θὰ ἦσαν ἀνούσια καὶ κενά. Ἡ Ἀκαδημία, ἐπιδιώκουσα τὴν

προαγωγήν τῶν ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, προσπαθεῖ νὰ λύσῃ, διὰ τῆς καλλιιεργείας τῆς Ἐπιστήμης, τὰ μεγάλα καὶ ζωτικά προβλήματα τοῦ τόπου, ἔρχομένη ἐπίκουρος εἰς τὰς ποικίλας ἐπιστημονικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἔθνους. Ἀλλὰ πρὸ πάσης ἄλλης τοιαύτης ἐρεῦνης προηγεῖται ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῆς φύσεως τῆς χώρας μας. Πρὸ παντὸς ἔχομεν ἀνάγκην νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν τόπον μας, ὅχι μόνον χάριν τῆς προόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τοὺς φυσικοὺς θησαυροὺς του. Διότι ἄνευ τῆς μελέτης τοῦ κλίματος, ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ ὄρυκτοῦ πλούτου καὶ ἐν γένει τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας, ἄνευ τῆς ἐρεῦνης τῶν ποικίλων φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ τόπου καὶ καθόλου ἄνευ τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ θεμελιώσωμεν ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων τὴν ἡμετέραν ἐθνικὴν οἰκονομίαν. Ἄλλως, ἀφοῦ ἡ Φύσις εἶναι ἡ δημιουργὸς δύναμις τοῦ ὕλικοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ θεράπαινα τῶν ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν ἀναγκῶν μας, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἰδιοτήτων, ἐν τῇ σπουδῇ τῶν δυνάμεων, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῶν συστατικῶν στοιχείων αὐτῆς πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὰς πηγὰς, νὰ ἀντλήσωμεν τὰς δυνάμεις, νὰ ἀνεύρωμεν τοὺς πόρους τῆς ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς ἡμῶν εὐημερίας.

Ἡ Ἀκαδημία ἀνέλαβεν ἤδη τὴν ἐκτέλεσιν γεωλογικῶν ἐρευνῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κτενᾶ, πρὸς δύο διαφόρους κατευθύνσεις: Ἡ μία ἔχει ὡς θέμα τὴν ἐξέτασιν τῶν ἠφαιστειῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἱστολογικῆς, μορφολογικῆς, πετρολογικῆς καὶ γεωχημικῆς ἀπόψεως. Μέχρι τοῦδε ἐμελετήθησαν ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης διάφοροι περιοχαὶ τοῦ Αἰγαίου. Εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν περιλαμβάνεται ἡ γεωλογικὴ καὶ ἡ γεωτεκτονικὴ ἐξέτασις, συνοδευομένη ἀπὸ λεπτομερῆ γεωλογικὴν χαρτογράφησιν τῶν περιοχῶν ἐκεῖνων τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς θεμελιώδους σπουδαιότητος, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς γεωλογικῆς συστάσεως τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἐμελετήθησαν μέχρι τοῦδε διάφοροι νῆσοι τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ Β. Ἀττικῆ.

Ἡ Ἀκαδημία ἤρριξεν ἐπίσης τὴν ἐκτέλεσιν σειρᾶς ἐρευνῶν Φυσικῆς Γεωγραφίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ κ. Τρικκαληνοῦ. Αἱ ἔρευναι αὐταί, αἱ ὁποῖαι, ὡς καὶ αἱ προηγούμεναι, ἔχουν συστηματικὸν χαρακτῆρα, θὰ διαρκέσουν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ὁργανούμεναι δὲ ἤδη ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένου ἐπιστημονικοῦ προγράμματος, περιλαμβάνουν ἐν πρώτοις τὴν μορφολογικὴν καὶ τεκτονικὴν κατασκευὴν τοῦ τόπου. Πρὸς τούτοις ὅμως, ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσα εἶναι καὶ ἡ λεπτομερῆς ἐξέτασις τῶν ὄρεινῶν βαθμίδων (*terraces*), τόσον τῶν θαλασίων, ὅσον καὶ τῶν ποταμίων.

Ἡ τεκτονικὴ καὶ μορφολογικὴ κατασκευὴ τῆς Ἑλλάδος ἐμελετήθη, ἐν γενικαῖς μόνον γραμμαῖς, ὑπὸ διαφόρων, ἰδίως ἀλλοδαπῶν, ἐπιστημόνων. Ἄλλ' αἱ μελέται

ἐκεῖναι, ἔχουσαι γενικὸν χαρακτήρα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ εἰς τὴν ἐπί-
 λυσιν προβλημάτων τοπικῆς μορφῆς· αἱ τοπικαὶ αὗται ἔρευμαι, γινόμεναι ἤδη ἐπὶ τῇ
 βάσει τῶν νεωτέρων θεωριῶν καὶ τῶν προσφάτων προόδων τῆς Ἐπιστήμης, δύναν-
 ται νὰ μᾶς δώσουν εἰς πολλὰ τῶν γενικῶν προβλημάτων νέαν ἱκανοποιητικώτεραν
 ἐξήγησιν. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν μόνον θεωρητικὴν
 σημασίαν, ἀλλὰ συνδέονται καὶ μὲ διάφορα ἄλλα σπουδαῖα προβλήματα τῆς χώρας,
 τεχνικῆς μορφῆς, θὰ εἶναι ὄχι μόνον ἢ πληροεστέρα γνώσις τῆς τεκτονικῆς καὶ μορ-
 φολογικῆς κατασκευῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ σπουδαία συμβολὴ εἰς τὴν ἐθνικὴν
 οἰκονομίαν τοῦ τόπου.

Τὸ ἔργον ὁμοῦς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ἀκαδημίας μας δὲν ἀποβλέπει εἰς μόνας τὰς
 καθαρῶς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας· ἐκτείνεται ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἀμέσους πρακτικὰς
 ἐφαρμογὰς τῆς Ἐπιστήμης, πρὸς ὑποστήριξιν, ἐνίσχυσιν καὶ διαφώτισιν τῶν πλου-
 τοπαραγωγικῶν κλάδων, καὶ ἰδίως τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βιομηχανίας τοῦ τόπου.
 Διότι ἐὰν ἡ Ἐπιστήμη ἀπεμακρύνετο τῆς πρακτικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν
 ἐπήρχετο ἐλίκουρος εἰς τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, θὰ κατεδίκαζεν ἑαυτὴν εἰς
 στέρωσιν καὶ θὰ ἐμαραίνετο ἄγονος ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου τοῦ θεωρητικοῦ σταδίου
 τοῦ ἐπιστήμονος. Ἡ Ἀκαδημία, ἔχουσα καθῆκον νὰ μὴ παραμένη ἀδιάφορος πρὸ τῶν
 μεγάλων γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸ Κράτος
 καὶ τὸν τόπον ἐν γένει, ἀφοῦ συνέβαλε μέχρι τοῦδε, διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων βρα-
 βειῶν τῆς καθῶς καὶ δι' ἀμέσων ὑλικῶν χορηγιῶν, εἰς ἐρεῦνας, σχετικὰς πρὸς τὴν
 ἐπιτυχῆ ἐκμετάλλευσιν τῶν φυσικῶν πόρων τῆς χώρας, ἐπελήφθη ἐσχάτως, ἀρχίσασα ἀπὸ
 τῆς Γεωργίας, καὶ εἰδικωτέρων μελετῶν, πρὸς διαφώτισιν τοῦ Κράτους εἰς τὴν σχετικὴν
 πολιτικὴν του, καθὸ ἐπίσημος σύμβουλος αὐτοῦ. Διὰ γεωργικὴν δὲ χώραν, ὅπως ἡ
 Ἑλλάς, ἡ ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ προγράμματος, νεωτεριστικοῦ καὶ πρακτικοῦ συγχρόνως,
 ὀργάνωσις τῆς Γεωργίας, μὲ γνώμονα, πλὴν τῆς Ἐπιστήμης, τὴν οἰκονομικὴν πραγ-
 ματικότητα, καὶ ὁδηγὸν τὴν πείραν, ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ ζωτικώτερον ζήτημα
 τοῦ τόπου. Διότι κακὴ κατάστασις τῆς Γεωργίας, διὰ τοιαύτας χώρας, ἀποτελεῖ κυριο-
 λεκτικῶς ἐθνικὸν κίνδυνον διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὑπόστασίν των·
 ἀπειλεῖ δὲ καταστροφὴν καὶ δι' αὐτὴν τὴν Βιομηχανίαν των, ἡ ὁποία χάνει τοιοῦτο-
 τρόπως τὸν κυριώτερον πελάτην τῆς. Ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν κρίσεων
 διδάσκει, ὅτι μία τῶν κυριωτέρων, ἂν μὴ ἡ κυριώτερα αἰτία αὐτῶν, ὑπῆρξε σχεδὸν
 πάντοτε ἡ κατάστασις τῆς Γεωργίας, εἴτε ὑπερβολικὰ καλή, εἴτε ὑπερβολικὰ κακή.
 Διότι μία ὑπερπαραγωγή, ὅπως καὶ μία κακὴ ἐσοδεία, εἶναι ἱκανὴ νὰ καταστρέψῃ
 τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως καί, ἐπομένως, μεταξὺ προ-
 σφορᾶς καὶ ζητήσεως. Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἐπέλθει σειρὰ τοιούτων ἐσοδειῶν, προκαλου-
 μένης σοβαρᾶς μειώσεως τῶν τιμῶν, ἐμφανίζεται ἡ κρίσις.

Ἡ Τάξις τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἐπελήφθη ἀπὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν, κατ' εἰσήγησιν τοῦ κ. Κυριακοῦ, τῆς μελέτης τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους, ἐν συνεργασίᾳ μεθ' ὄλων σχεδὸν τῶν ἁρμοδίων Ἑλλήνων γεωπόνων. Μετὰ πολλὰς δὲ καὶ μακρὰς συνεδριάσεις καὶ συζητήσεις, ἐν ὀλομελείᾳ καὶ εἰς εἰδικὰς Ἐπιτροπὰς, κατέληξεν εἰς ὠρισμένα συμπεράσματα, τὴν ἔκθεσιν τῶν ὁποίων συνέταξεν ὁ κ. Κυριακός. Τὴν λεπτομερεῖν καὶ μακρὰν αὐτὴν ἔκθεσιν, τῆς ὁποίας περίληψιν μόνον ὑπέβαλεν ὁ κ. Κυριακός πρὸ τινος εἰς τὴν Ὀλομέλειαν, παρόντων καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων μελῶν τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν κόσμου, ἐδημοσίευσεν δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἢ Κυβέρνησις.

Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὴν πρόοδον τῆς Γεωργίας πρέπει νὰ βαίῃ καὶ ἡ ὑποστήριξις τῆς Βιομηχανίας, ἰδίως τῆς χρησιμοποιούσης τὰ γεωργικὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἐγκώρια προϊόντα, καθὼς καὶ ἡ βελτίωσις αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο, ἡ Ἀκαδημία προεκάλεσε διὰ σειρᾶς πολλῶν βραβείων καὶ ὑπεστήριξε δι' ἑλικῆς συνδρομῆς διαφόρους ἐρεῦνας, ἐχούσας θέμα τὴν παραγωγὴν χρησίμων βιομηχανικῶν προϊόντων ἐκ τῆς σταφίδος, τῶν σύκων, τῶν χαρουπιῶν κλπ. πρὸς δὲ ἐπεδίωξε τὴν βελτίωσιν τῆς συλλογῆς καὶ τῆς ποιότητος τῆς ρητίνης, τὸν πολλαπλασιασμὸν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς τῆς μετᾶξης καὶ τοῦ μέλιτος, τὴν ἀνάμειξιν τοῦ οἴνοπνεύματος ἢ καὶ ἄλλης ἐγκωρίου ὑγρᾶς ὕλης μετὰ τῆς βενζίνης, ὡς κινητηρίου δυνάμεως, ὅπως γίνεται ἤδη ἀπὸ τινος ἐπιτυχῶς ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν προβάτων τοῦ γένους *Merinos* ἢ ἄλλων ἐκλεκτῶν τοιούτων ποικιλιῶν, χάριν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐργιοργίας κλπ. Καθὼς δὲ ἀπέδειξαν ἤδη ὀριστικῶς αἱ, δαπάνῃ τῆς Ἀκαδημίας, γενόμεναι ἔρευναι τοῦ κ. Βέη, τὰ χαρούπια δύνανται νὰ χρησιμεύσουν εἰς συμφέρονσαν οἰκονομικῶς παραγωγὴν ζαχάρους. Πρὸς τοῦτο, ὁ κ. Βέης ἐπενόησε μεθόδους ὀλιγώτερον δαπανηρὰς καὶ πρακτικῶς περισσότερον ἐπιτυχεῖς τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ τῶν μεθόδων τούτων, ἐὰν αὐξήσωμεν ἐπαρκῶς τὰς φυτείας τῶν χαρουπιῶν μας, θὰ καταστῇ δυνατὸν ὄχι μόνον νὰ γίνωμεν αὐτάρκεις εἰς ζάχαρον, ἀλλὰ καί, ἀναδασώνοντες διὰ τοῦ χρησίμου τούτου δένδρου πολλὰς γυμνάς καὶ ἀχρήστους ἤδη διὰ τὴν Γεωργίαν ἐκτάσεις, νὰ τὰς μετατρέψωμεν εἰς χρησίμους καὶ πλουτοφόρους πηγὰς.

Ἀλλὰ τὴν πρόοδον τῆς Γεωργίας καὶ τῆς ἀναδασώσεως τῆς χώρας, καθὼς καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ δένδρον καὶ τὴν γῆν, ἡ Ἀκαδημία συστηματικῶς μέχρι τοῦδε ἐπεδίωξε, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, διὰ συνεχοῦς σειρᾶς, κατ' ἔτος, μεγάλων βραβείων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν, εὐτυχῶς, πολὺ ἀνώτερα τῶν προσδοκῶν μας. Εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐπετεύχθησαν ἤδη ἀξιόλογοι ἀναδασώσεις, ἔγνων ποικίλοι ἐμβολιασμοὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀγρίων δένδρων, ἐφρυτεύθησαν πολλὰ ἄλση, ἐδημιουργήθησαν πλεῖστα φυτώρια, ἐξετελέσθησαν πολλὰ ἄλλα γεωργικὰ

ἔργα, καὶ ἐν γένει ἐνεπνεύσθη ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ δένδρον καὶ τὴν γῆν. Ἄλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν γενικὸν χαρακτῆρα καὶ βεβαίως δὲν ἀρκοῦν· χρειάζεται συστηματικώτερος καὶ γενικώτερος, καθ' ὅλην τὴν χώραν, ὑπὲρ τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Δάσους ἀγών, χρειάζεται σοβαρὰ καὶ συστηματικὴ καὶ γενναία κατὰ τῆς ἀστυφιλίας πάλη. Πρὸς τοῦτο ὅμως, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη εἰδικῆς ὀργανώσεως, διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀπαραιτήτος ἡ ἐπίσημος ἐπέμβασις τοῦ Κράτους καθὼς καὶ ἡ ἀρωγὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἱερεὺς εἶναι τὰ κυριώτερα ὄργανα, τὰ ὁποῖα δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ ἐμπνεύσουν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν γῆν καὶ τὸ δένδρον. Ἄλλὰ πρέπει νὰ διαταχθοῦν, δι' ἐπισήμων ἐγκυκλίων, νὰ φωτισθοῦν διὰ λεπτομερῶν ὁδηγιῶν, νὰ διδασχθοῦν διὰ πρακτικῶν μαθημάτων, νὰ ἐφοδιασθοῦν διὰ καταλλήλων σχολικῶν ἀσμάτων καὶ βιβλίων, καὶ νὰ ἐπιβλέπωνται ἐπιμελῶς πρὸς πλήρη ἐκτέλεσιν καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν ὅλων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν. Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν Ἐσωτερικῶν, τῆς Παιδείας καὶ τῆς Γεωργίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχουν τὴν τοιαύτην ἐργασίαν καὶ συνεργασίαν τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου, ὑπὸ τὴν μεθοδικὴν ὁδηγίαν τῶν γεωπόνων καὶ τῶν δασονόμων τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν νομαρχῶν. Οὕτω καθοδηγούμενοι θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ ἱερεῖς, εἰς τὸ Σχολεῖον οἱ διδάσκαλοι τὸ ὑπὲρ τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Δάσους θερμὸν καὶ γενικὸν ἐνδιαφέρον. Πρὸς τοῦτο ὅμως, θὰ ἔπρεπε νὰ διαταχθοῦν οἱ νομάρχαι, ὅπως, διὰ τῶν κατὰ τόπους γεωπόνων καὶ δασονόμων, παρέχουν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἱερεῖς τὰς ἀναγκαίας στοιχειώδεις γνώσεις Γεωργίας καὶ Δασονομίας, προκαλοῦν τὴν ἴδρυσιν σχολικῶν φιλοδασικῶν καὶ φιλογεωργικῶν Συλλόγων, ὀργανώνουν περιοδικὰς ἐορτὰς τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Δένδρου, παρέχουν εἰς τοὺς Συλλόγους αὐτοὺς σπόρους, φυτὰ καὶ ἐμβόλια, διδάσκουν, παροτρύνουν καὶ βοηθοῦν τοὺς ἰδιώτας εἰς τὴν κατάλληλον καλλιέργειαν καὶ τὴν ἀναδάσωσιν τῶν πρὸς τοῦτο προσφόρων γαιῶν των, ὀργανώνουν τὰς καλουμένας διαλεκτικὰς ἐκδρομὰς εἰς ὅλα τὰ πλησίον τοῦ Σχολείου μέρη, ὅπου ὑπάρχουν δάση ἢ καλλιέργειαι, δυνάμεναι νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον ἢ νὰ προκαλέσουν τὴν μίμησιν τῆς νεολαίας.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχη ἡ τοιαύτη ἐνέργεια, ὅπως καὶ οἰαδήποτε μέθοδος, πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ· διότι κάθε μέθοδος καὶ κάθε ἐνέργεια ἀξίζει τόσον, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφαρμόζει. Ὁ διδάσκων ἐπιδορᾷ πάντοτε, αὐτὸς προσωπικῶς, ὡς ζωντανὸν παράδειγμα, πολὺ περισσότερον παρὰ ἡ διδασκαλία του. Ὅθεν ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἱερεὺς πρέπει πρῶτοι αὐτοὶ νὰ μορφωθοῦν, νὰ ἐνθουσιασθοῦν καὶ νὰ ἐμπνευσθοῦν ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Γεωργίαν καὶ τὸ Δάσος, καὶ νὰ δεικνύουν τοῦτο διὰ τοῦ ἐμπράκτου παραδείγματός των. Διὰ τοιούτων μέσων ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγωνίζονται ἀκόμη καὶ τώρα ὑπὲρ τοῦ Δάσους καὶ τῆς Γεωργίας ἐν Γαλλίᾳ ὅπως ἠγωνίσθησαν καὶ ἐπολέμησαν

ἀποτελεσματικῶς καὶ κατὰ τὸν 18^{ον} αἰῶνα ἐκεῖ τὴν ἀστυφιλίαν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐτὴ ἡ Γαλλικὴ Ἀριστοκρατία ἐστράφη καὶ ἐπεδόθη καὶ πάλιν τότε μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ὁ *Rousseau* ἀναπτύσσει καὶ ἐμπνέει διὰ τῶν ἔργων του τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγροῦ καὶ τὴν λατρείαν τῆς φύσεως· ἐταιρεῖται ἰδρύνονται καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὄργανα δημουργοῦνται πρὸς προαγωγὴν τῆς Γεωργίας καὶ ὑποστήριξιν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου. Τὰ γυμνά ὄρη ἀναδασώνονται, οἱ καταστρεπτικοὶ τῆς Γεωργίας χεῖμαρροι διευθετοῦνται μεταβαλλόμενοι εἰς συνεχεῖς ρύακας, εὐεργετικούς πρὸς ἄρδευσιν τῶν παροχθίων ἀγρῶν, ὁ ροῦς τῶν ποταμῶν κανονίζεται, ἡ ἐτησία διανομὴ τῶν βροχῶν ρυθμίζεται καὶ ἐν γένει τὸ κλίμα βελτιοῦται καὶ ἐξυγιαίνεται, τὰ ὄμβρια ὕδατα συγκρατοῦνται ὑπὸ τῶν δασῶν καὶ ἀποταμιευόμενα ἐντὸς τοῦ ἐδάφους πλουτίζουν τὰς πηγὰς καὶ παρὰ γόνυ νέας καὶ ἡ φυτικὴ γῆ προφυλάσσεται ἀπὸ τῆς διαβρώσεως ὑπὸ τῶν ὑδάτων: Τὸ γεωργικὸν ἔργον ἀνυψοῦται οὕτως εἰς τιμητικὸν τίτλον: καὶ ἡ Γαλλία καλλιεργεῖται, ἐξωραΐζεται καὶ μεταβάλλεται δλόκληρος, ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον, εἰς ἓνα θαυμάσιον καὶ πλουτοφόρον κῆπον.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηναίων, φόρον ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ δικαίον θαυμασμοῦ τελοῦσα, πρὸς τὸν μεγαλύτερον τῶν σοφῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἐώρτασε, μετὰ τῆς προσηκούσης λαμπρότητος, κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον, τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κοραΐ. Ὅμοιαι ἐορταὶ ἔγιναν, πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου Ἑλληνοῦ σοφοῦ, καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος· διότι ἡ δόξα τοῦ Κοραΐ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ μεσουραγῇ καὶ νὰ λάμπη εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου: Τὸν ἐώρτασε τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ὅπου ἔζησε καὶ ποικιλοτρόπως ἐτιμήθη· τὸν ἐξύμνησε τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, ὅπου ὑπάρχει ἔδρα, φέρουσα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὸ ὄνομά του, τὸν ἐτίμησε τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ *Leiden* ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅπου ἔγινεν ἐπίσημος πρὸς τοῦτο ἐορτή· τὸν ἐδόξασαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἔγινε καὶ ἔκθεσις τῶν ἔργων του, ἀλλὰ τὸν θαυμάζουν πανταχοῦ, ὅπου λατρεύεται ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἀντιθεῖ ὁ πολιτισμός. Ὅταν τὰ μεγάλα Ἔθνη, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπιδεικτικῶς ἐορτάζουν μίαν ἐθνικὴν τῶν μεγαλοφυῶν, ἡ Γερμανία τὸν *Goethe*, ἡ Γαλλία τὸν *Montaigne*, ἡ Ἀγγλία τὸν *Shakspeare*, ἡ Ἰταλία τὸν *Dante*, ἡ Ἰσπανία τὸν *Cervantes*, πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλάς, δυναμένη καὶ αὐτὴ νὰ ἐπιδείξῃ, ἐκτὸς τῆς λαμπρᾶς πλειάδος τῶν ἀρχαίων, ἓνα παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον μέγαλον ἀναστήματος σοφόν, γνησίως ἀντιπροσωπεύοντα τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς δαιμόνιον.

Ἄλλ' ἐορτάζοντες ἑκατονταετηρίδας, ἀνεγείροντες ἀνδριάντας, καταθέτοντες στεφάνους, ἐκφωνοῦντες λόγους καὶ κατόπιν παρερχόμενοι καὶ λησμονοῦντες τοὺς μεγάλους ἄνδρας μας, δὲν ἐξοφλοῦμεν ἐντελῶς, ὅπως γράφει καὶ ὁ Ἰσοκράτης, τὸ πρὸς αὐτοὺς χρέος μας, οὔτε κἂν ἐξαντιλοῦμεν τὰς πρὸς τὸ Ἔθνος δυνατὰς πάντοτε ὑπηρεσίας των. Διότι οἱ μεγάλοι ἄνδρες οὐδέποτε παύουν, καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου των ἀκόμη,

νά μᾶς διδάσκουν, νά μᾶς συμβουλεύουν, καί ἐν γένει νά μᾶς εἶναι ὠφέλιμοι. Ἡ λήθη τῶν μεγάλων παραδειγμάτων τοῦ παρελθόντος δὲν εἶναι μόνον ἔργον ἀχαριστίας, ἀλλὰ καί ζημία σοβαρά τοῦ παρόντος. Ἄλλ' ὑπὸ τοὺς σημερινούς ὄρους τῆς ζωῆς, πιεζόμενοι ὑπὸ τῶν πολλῶν φροντίδων τοῦ βίου, δυσκολευόμεθα νά προσφεύγωμεν εἰς τὰ παλαιὰ βιβλία, καί νά συνομιλοῦμεν μὲ τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς των. Καί αὐτοὶ μὲν παραμένουν πολύτιμοι καί σεβαστοὶ πάντοτε, ἂν καί κατάκεινται σκοτισμένοι καί ἄχρηστοι εἰς τὰς βιβλιοθήκας μας, ἡμεῖς ὅμως στερούμεθα οὕτω τῶν σοφῶν συμβουλῶν των.

Ἡ Ἀκαδημία διὰ νά διευκολύνῃ τὴν διάδοσιν εἰς τὸ ἔθνος τῶν κυριωτέρων καί χρησιμωτέρων, τοῦλάχιστον, ἐκ τῶν πολλῶν σοφῶν ἀποφθεγμάτων τοῦ Κοραῆ, ἀπεφάσισε νά συγκεντρώσῃ εἰς ἓν τεῦχος ὑπὸ τὸν τίτλον, Χρυσᾶ Ἐπη Ἀδαμαντίου Κοραῆ, μετὰ τῆς αὐτοβιογραφίας του καί σχετικῶν ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων, τὰς εἰς τὰ διάφορα ἔργα του διεσπαρμένας περὶ πατριδος, θρησκείας, παιδείας, γλώσσης, δικαιοσύνης, πολιτικῆς κλπ. θαυμασίας γνώμας του, μετὰ 20 ἐκ τῶν ἀρίστων ἐπιστολῶν του· αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἶναι πολύτιμα καί λαμπρὰ ὑποδείγματα γλωσσικοῦ ἐπιστολικοῦ ὕφους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Κοραῆς ὑπῆρξεν ὑπέροχον ἀριστοτεχνικὸν πρότυπον. Καί τὰ ἀποφθέγματα αὐτὰ τοῦ σοφοῦ Χίου εἶναι πάντοτε νέα· διότι ὁ Κοραῆς ἐπιζῆ τῆς ἐποχῆς του: Ἐξακολουθεῖ καί ἀπὸ τοῦ τάφου του ἀκόμη νά μᾶς ἀνταποδίδῃ εἰς σοφὰς συμβουλὰς ὅσα ἡμεῖς ὀφείλομεν νά τοῦ ἀποδίδωμεν εἰς εὐγνωμοσύνην καί ἀγάπην.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον συνετάχθη ἤδη καί προσεχῶς δημοσιεύεται, ἔχει καί ἄλλον σπουδαῖον προορισμόν: θὰ ἀπονέμεται κατ' ἔτος, χρυσόδετον, μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα καί τὰ ἀκαδημαϊκὰ σήματα, ὡς πολύτιμον ἠθικὸν βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τοὺς ἀριστεύοντας κατὰ τὰς εἰσιτηρίους καί τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις τῶν Πανεπιστημίων καθὼς καί τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τῶν Ἀνωτέρων Σχολῶν μας ἐν γένει. Ὁμοίως δὲ θὰ ἀπονέμεται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας καί εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν Σχολείων τῶν Ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, τοὺς διακρινόμενους διὰ τὴν ἐπίδοσίν των ἰδίως εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Ἀκαδημία, βραβεύουσα διὰ τὴν ἑλληνομάθειαν αὐτῶν τοὺς Ἑλληνοπαῖδας τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπιδιώκει νά ἀνταποκριθῇ εἰς μίαν σπουδαίαν ἐθνικὴν ἀνάγκην: σκοπεύει τοιοῦτοτρόπως νά πληρώσῃ τὴν μέχρι τοῦδε ἔλλειψιν παντὸς πνευματικοῦ δεσμοῦ, συνδέοντος τὴν πατρίδα μετὰ τῶν εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν Ἑλλήνων, τὰ τέκνα τῶν ὁποίων, μετὰ δύο ἢ τρεῖς γενεάς, λησμονοῦντα βαθμηδὸν τὴν γλῶσσαν των, ἀποξενοῦνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καί τῆς πατρίδος των· ἀδιαφοροῦντα δὲ οὕτω πλέον διὰ τὴν καταγωγὴν των, χάνονται, σὺν τῷ χρόνῳ, ὀριστικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἔπαθλον αὐτὸ τῆς Ἀκαδημίας, μαρτυροῦν στοργὴν μητρὸς ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν τέκνων της καί βραβεῖον

τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς μητρικῆς των γλώσσης, δὲν ἀποβλέπει εἰς ἀπλὴν μόνον διὰ τοῦτο ἠθικὴν ἀμοιβὴν των, ἀλλὰ σκοπεύει συγχρόνως καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν των, καὶ νὰ ὑπενθυμίξῃ τὰ καθήκοντα καὶ τοὺς δεσμούς αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πατρίδα των.

Ἡ Ἀκαδημία ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, συνελθοῦσαν ἐν Λισσαβῶνι Διεθνῆ Γεωδαιτικὴν καὶ Γεωφυσικὴν Ἐνωσιν, διὰ τῶν κκ. Κτενᾶ καὶ Λαμπαδαρίου. Ὁ κ. Κτενᾶς ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ ἐκλεχθῆ Πρόεδρος τοῦ Ἑφαιστειολογικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως. Μελέται σχετικαὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τῶν κκ. Αἰγινήτου, Κτενᾶ, Λαμπαδαρίου, Μαυριοπούλου, Κοκκόρου καὶ Κορητικοῦ.

Καὶ κατὰ τὸ λήγον ἔτος δὲν ἔλειψαν αἱ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν δωρεαί. Ἡ ἔκκλησις τῆς Ἐπιτροπῆς, πρὸς συλλογὴν ἐράνων, διὰ τὴν ἴδρυσιν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἐθλοῦ Κοραῖ, καθὼς καὶ διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν αὐτογράφων του, τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀνεκδότων ἔργων του καὶ τὴν ἐξαγορὰν τῆς ὅλης σειρᾶς τῶν ἤδη δημοσιευμένων, ἀπέδωκε μέχρι τοῦδε περὶ τὰς 300.000 δραχμῶν.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος προσέφερε 30.000 δραχμῶν πρὸς ἴδρυσιν ἐνὸς βραβείου ἐπ' ὄνομά της.

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἐταιρεία ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὴν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Κ. Κόντου κληροδοτηθεῖσαν Βιβλιοθήκην του ἐκ 3.000 τόμων περίπου, περιλαμβάνουσαν ἰδίως ἐκδόσεις ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων ἢ μεσαιωνικῶν συγγραφέων εἰς Ἀτικὴν ἢ Ἀτικίζουσαν γλῶσσαν.

Πλὴν τούτων, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀπεστάλησαν ὑπὸ διαφόρων Ἀκαδημιῶν καὶ ἄλλων ἰδρυμάτων καὶ συγγραφέων 1.000 περίπου τόμοι οὕτως ἢ νεαρὰ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀκαδημίας περιέχει ἤδη 18.000 περίπου τόμων.

Ἡ Κυρία Χωρέμη προσέφερεν 200 Λίρας πρὸς ἀπονομὴν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας λογοτεχνικοῦ βραβείου.

Τοιαῦται αἱ πράξεις καὶ αὐτὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἔργα τῆς Ἀκαδημίας μας. Καὶ διατὶ νὰ τὸ κρύψωμεν; Πολὺ ὀλίγοι Ἀκαδημαῖοι θὰ εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν καὶ πολὺ περισσότεροι θὰ ἐζήλευαν τὴν εὐρεῖαν καὶ ἐθνωφελῆ αὐτὴν δρασίαν της. Εἶναι ἀλήθεια καὶ δὲν πρέπει νὰ κρύπτεται τὸ ἐπιβάλλει ἄλλως, ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ *Thiers*, τὸ Ἐθνικὸν Συμφέρον καὶ Ἀνωτέρα Δύναμις: ἢ καὶ τοὺς Θεοὺς πείθουσα Ἀνάγκη. Καὶ εἶναι ἀνάγκη, διότι ἔχομεν ἐθνικὸν συμφέρον νὰ μὴ κρύπτωμεν τὰς ἐπιτυχίας μας, διὰ νὰ ἀντλῶμεν ἐξ αὐτῶν θάρρος καὶ ὁρμὴν διὰ νέας καὶ μεγαλυτέρας· ὅπως ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη καὶ ἔχομεν ἐθνικὸν συμφέρον νὰ γνωρίζωμεν καὶ ἀναγνωρίζωμεν τὰς ἀποτυχίας μας· διὰ νὰ τὰς μελετῶμεν καὶ νὰ διδασκώμεθα ἐξ αὐτῶν. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν δύναται εἰσεῖν νὰ ἰσχυρισθῆ ἢ

Ἀκαδημία, ὅτι ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὸν προορισμὸν τῆς· εἶναι τεράστια αἱ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας συνεσώρευσε καὶ ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ δρα-
σις σειρᾶς αἰώνων δουλείας, καθὼς καὶ ἡ νοχέλεια, ὅσον καὶ ἡ ἀμέλεια μακρᾶς
σειρᾶς ἐτῶν ἐλευθέρου βίου. Εἶναι πολλὰ τὰ σημεῖα τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ὄλικοῦ
ὀριζήσαντος, πρὸς τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα, πολυάριθμοι δὲ αἱ
σχετικαὶ ἀνάγκαι καὶ σπουδαῖα αἱ ἐλλείψεις τοῦ τόπου μας, τὰς ὁποίας ἐντελῶς
παρημελήσαμεν, δυστυχῶς, μέχρι τοῦδε. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους κινούμεθα, καὶ εὐτυχῶς
προοδούμεν. Καὶ ἦτο καιρὸς! Ἔχομεν ὅμως πολὺ καὶ εἰς πολλὰ ὑστερήσει ὅθεν
ἐπιβάλλεται σοβαρὰ προσπάθεια, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προσηκόν σημεῖον. Ἡ
Ἀκαδημία βεβαίως βαδίζει ἐπὶ ὀρισμένου πρακτικοῦ προγράμματος· ἀλλὰ, πρὸς
καθολικὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται πολλὴ ἐργασία καὶ πολὺς χρόνος, ὑπὸ τὸ
φῶς τῆς Ἐπιστήμης πάντοτε. Δυστυχῶς δέ, κατὰ κανόνα, ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι ὁ συνή-
θης σύμβουλος τῶν πράξεών μας, εἰς τὴν Ἑλλάδα· εἶναι αὕτη ἡ κυρία αἰτία πολλῶν
ἀποτυχιῶν μας. Τὸ ἔθνος ἔχει ἀναμφιβόλως πολλὰ καὶ θαυμάσια ἠθικὰ κεφάλαια
ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευόμεθα εἰς μόνην τὴν ἀναμφισβήτητον φυσικὴν τῆς
φυλῆς εὐφύιαν. Ὁ ἄνθρωπος κληρονομεῖ βεβαίως παρὰ τῶν προγόνων του φυσικὰς
ικανότητας, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπιστήμην, ὄχι καὶ παιδείαν. Ὅταν δὲ αἱ ἀνώτεροι ἐστία
ἐθνικῆς ἀνατροφῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς ἐνὸς λαοῦ ἐλλείπουν ἢ δὲν λειτουργοῦν
ἐπιτυχῶς, ὁ λαὸς αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν προοδεύει, ἀλλὰ καὶ ὀπισθοδρομεῖ. Εἴμεθα
ἀναμφιβόλως λαὸς ἰκανὸς πρὸς ἐξαιρετικὴν πρόοδον, ἀφοῦ ἔχομεν τόσον ἐξαιρετικὴν
παράδοσιν, τόσον ἔνδοξον παρελθόν. Ἄλλ' ἡ ἱστορία, καὶ δυστυχῶς ἡ ἰδική μας
πρὸ παντὸς ἱστορία, μᾶς διδάσκει, ὅτι, ἄνευ Ἐπιστήμης καὶ ἄνευ Παιδείας, ἡ ἀκμὴ
καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἔθνῶν, ἐπὶ πνευματικῶν δυνάμεων κυρίως στηριζόμεναι, κατα-
πίπτουν καὶ ἐξαφανίζονται μετ' αὐτῶν. Τὸ σοφὸν κήρυγμα τοῦ *Danton*, ὅτι μετὰ
τὸν ἄρτον, ἡ μεγαλυτέρα ἀνάγκη τῆς ζωῆς παντὸς λαοῦ εἶναι ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Παι-
δεία, ἰσχύει καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε καὶ πάντοτε, ὡς ἀλάθητον ἀξίωμα. Διότι εἰς
τὸν περὶ ὑπάρξεως μεταξὺ τῶν ἔθνῶν ἀγῶνα θὰ επικρατήσουν ἐκεῖνα, καὶ μόνον
ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν Παιδείαν ὡς ἀσπίδα καὶ τὴν Ἐπιστήμην ὡς
ὄπλον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν δὲν θὰ ὑστερήσῃ ἡ Ἑλλάς. Τὸ ἐπι-
βάλλει τὸ μέγα παρελθόν τῆς, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη τοῦ παρόντος, τὸ ἐπιζητεῖ καὶ
αὕτη ἡ ἀσφάλεια τοῦ μέλλοντος τοῦ ἔθνους μας.

Βραβεῖα ἀπονεμηθέντα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 28 Δεκεμβρίου 1933

1^{ον} Ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας. — Προτάσει τῆς Συγκλήτου καὶ ἀπο-
φάσει τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸ

Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον, ἐπὶ τῷ ἰωβιλαίῳ τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος αὐτοῦ.

Τὸ Ναυτικὸν ἀπομαχικὸν Ταμεῖον, συμπληρῶσαν ἤδη τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ἐξετέλεσε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ ἐξῆς ἔργα: 1^{ον} ἐπρωικοδότησε 428 κόρας ἔργατῶν θαλάσσης καὶ χήρας ἐρχομένας εἰς δεύτερον γάμον, διαθέσαν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον 1.000.000 δραχμῶν· 2^{ον} παρέσχε τὸν ἄρτον εἰς 9.500 οἰκογενεῖας ναυτικῶν, διὰ μηριαίων συντάξεων, τῶν ὁποίων τὸ σύνολον ὑπερέβη τὰ 50.000.000 δραχμῶν· 3^{ον} περιέθαλψε μέχρι τοῦδε περὶ τὰς 20.000 ναυτικῶν οἰκογενειῶν. 4^{ον} ἐβράβευσε τὴν ναυτικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν, διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ εἰδικοῦ μεταλλίου του, εἰς Ἑλλήνας καὶ ξένους, ναυτίλους καὶ μὴ, προκινδυνεύσαντας τὴν ἰδίαν ζωὴν διὰ τὴν σωτηρίαν ἀνθρώπων ἢ καὶ πλοίων καὶ 5^{ον} διὰ σώφρονος διοικήσεως, συνεκέντρωσε κεφάλαια 140.000.000 περίπου δραχμῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον αὐτὸ ἐν Ἑλλάδι ἰδρυθὲν Ἰδρυμα Κοινωνικῆς προνοίας καὶ ἀσφαλίσεως, περιθάλλει καὶ εὐεργετῆ τοὺς γεγηρακότας ἢ ἀναπήρους ἐργάτας θαλάσσης, τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανά των, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῶν.

2^{ον} Βραβεῖα 40.000 δραχ. ἐν ὄλῳ Ἐμ. Μπενάκη — εἰς τὸν Δήμον ἢ τὴν Κοινότητα ἢ τὸ Σωματεῖον, τὸ ὁποῖον, ἤθελεν ἐκτελέσει τὰ σπουδαιότερα ἔργα ἀναδασώσεως κλπ.

Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται:

1^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Κοινότητα Ν. Ὀρεσιιάδος, διότι, δαπάναις αὐτῆς, ἐδημιούργησεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ὠραῖον ἄλσος ἐπὶ ἐκτάσεως 50 στρεμμάτων.

2^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Λασικὴν Ἐπιτροπὴν Λαμίας, διότι ἐδημιούργησεν ἀξιόλογα ἄλση καὶ δενδροφυτείας, ἀναδασώσασα διαφόρους γυμνὰς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐκτάσεις.

3^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν τοπικὴν Ἐπιτροπὴν ἀναδασώσεων Ἀλμωπίας — Μακεδονίας, διότι διὰ χρηματικῶν εἰσφορῶν, ἀνεδάσωσεν ἐπιτυχῶς ἕκτασιν γυμνῆν 30 στρεμμάτων.

4^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Κοινότητα Πολυδρόσου Παρνασσίδος, διότι ἀνεδάσωσεν ἐπιτυχῶς ἰκανὴν ἕκτασιν τῆς θέσεως Δεξαμενῆς.

5^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Κοινότητα Ἀκράτας, διότι ἐδημιούργησε προστατευτικὸν δάσος ἐπὶ τῆς αἰχμηρᾶς θέσεως Καφριακοῦ.

6^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Λασικὴν Ἐπιτροπὴν Ἀργινίου, διότι ἐκτελεῖ ἐπιτυχῶς παρὰ τὸν Ἅγιον Χριστόφορον ἀναδασώσεις εἰς εὐρεῖαν κλίμακα.

7^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὴν Φιλοδασικὴν Ἐνωσιν Πατρῶν, διότι ἐκτελεῖ

σπουδαίαν ἀναδάσωσιν παρὰ τὸν Ξηρόκαμπον, καὶ συμβάλλει διὰ δημοσιευμάτων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν φιλοδένδρου αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ.

8^{ον} Βραβεῖον 5.000 δραχ. — εἰς τὸν Σύλλογον Γρεβενῶν «ὁ Πυρσός», διὰ τὴν δημιουργίαν δύο φυτωρίων, καὶ ἐνὸς ἄλλους τῆς πόλεως ὡς καὶ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, διὰ διαλέξεων, ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἀγάπης τοῦ δένδρου.

9^{ον} Ἐπαιὼν α'. εἰς τὸν Συνοικιακὸν Σύνδεσμον Νεαπόλεως Ἐξαρχείων, β'. εἰς τὴν Ἐνοριακὴν Ἐπιτροπὴν Ἁγίου Χριστοφύρου Ἀγρινίου, γ'. εἰς τὴν Χιακὴν Ἀδελφότητα Ἀττικοβοιωτίας «ὁ Κοραῆς», δ'. εἰς τὴν Κοινότητα Παλαιοῦ Φαλήρου, ε'. εἰς τὸν Δῆμον Ἀρταίων, ζ'. εἰς τὸ Σωματεῖον Ἀναγέννησις Σερβίων, διὰ διάφορα ἀξιόλογα ἔργα ἀναδασώσεως.

3^{ον} Βραβεῖον 6.000 δραχ. τοῦ Ἀυτονόμου Σταφιδικοῦ Ὁργανισμοῦ — εἰς τὴν καλυτέραν μελέτην περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος εἰς τὴν διατροφὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ περὶ τῆς καταλληλοτέρας ὁργανώσεως πρὸς διάδοσιν τῆς καταναλώσεως αὐτῆς.

Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται ἔπαινος μετ' ἐνισχύσεως 6.000 δραχ. εἰς τὴν Κυρίαν Καλλιόπην Στεφανοπούλου, διὰ τὴν μελέτην αὐτῆς, τὴν φέρουσαν τὸ ρητὸν «ἄνδρός γέροντος ἀσταφίς τὸ κρασίον».

Ἡ μελέτη αὐτὴ εἶναι ἡ πληρεστέρα ἐξ ὧσων ὑπεβλήθησαν καὶ ἡ μᾶλλον ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ θέμα τοῦ βραβεῖου. Βεβαίως τὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς σταφίδος πρὸς παραγωγὴν διαφόρων προϊόντων μέσα, τὰ ὅποια ἐξετάζει, δὲν εἶναι ὅλα νέα, ἀφοῦ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐφήρμοσεν ἤδη ὁ Σταφιδικὸς Ὁργανισμός. Ἡ μελέτη ὁμως αὐτῆς, ἀπὸ ἀπόψεως ὑγιεινῆς καὶ θροεπικῆς ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας τροφὰς μεθ' ὧσων τῶν σχετικῶν ἐπιστημονικῶν στοιχείων ἐκτιθεμένη εἶναι συντελεστικὴ καὶ τῆς διαδόσεως τῆς σταφίδος καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προϊόντων.

4^{ον} Βραβεῖον 10.000 δραχ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης — εἰς τὸν ἐκτρέφοντα ἱκανὸν ἀριθμὸν προβάτων τοῦ γένους *Merinos* ἢ ἄλλων ἐκλεκτῶν ἐριοπαραγωγῶν ποικιλιῶν.

Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται :

α'. Βραβεῖον 4.000 δραχ. — εἰς τὸν κ. Α. Πέντζον, διότι μετ' ἐπιστημονικότητος καὶ ζήλου ἐργαζόμενος ἐκτρέφει ποιμνιον 400 περίπου προβάτων *Merinos* καὶ παρέχει καὶ εἰς τοὺς κτηνοτρόφους Μακεδονίας καὶ Θράκης ἱκανὸν ἀριθμὸν προβάτων τοῦ εἶδους τούτου ἐτησίως, συντελῶν οὕτω εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ καὶ τὴν διὰ διασταυρώσεως μετ' ἐγκωρίων προβάτων, παραγωγὴν νέων μυγάδων εἰδῶν.

β'. Βραβεῖον 4.000 δραχ. — εἰς τὸν κ. Παπαγεωργίου, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε καὶ

διεφήμισε τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ προβάτου ἐν Ἑλλάδι καὶ διατρέφει ἐπιτυχῶς πολυάριθμον τοιοῦτο ποίμνιον, συντελῶν εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι.

γ'. Ἐπαινος μετ' ἐνθαρρύνσεως 2.000 δραχ. — εἰς τὸν κ. Μ. Τζιτζικώσταν, διότι ἐκτρέφει ποίμνιον ἐκ τοιούτων προβάτων, συντελῶν ἐπίσης εἰς τὴν διάδοσιν του ἐν Ἑλλάδι.

5^{ον} Βραβεῖον 7.000 δραχ. Χάρη Δ. Κριεζῆ — εἰς τὴν ἀρίστην πραγματείαν περὶ τοῦ ἐποικισμοῦ τῆς νήσου Ὑδρας. Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας τὸ βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν πραγματείαν, τὴν φέρουσαν τὸν στίχον τοῦ Ἀριστοφάνους: "Ἐρθεῖ τις ἦν ἕκαστος εἰδεῖν τέχνην τοῦ κ. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου. Ἡ πραγματεία αὕτη προοιδοῖ ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς δόκιμον καὶ ἔμπειρον περὶ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν πηγῶν συγγραφέα. Εἰς ἴδια κεφάλαια ἐκτίθενται τὰ Γεωγραφικὰ τῆς νήσου, ἡ ἐμφάνις αὐτῆς εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἱστορίαν, ἡ ὑπὸ Ἀλβανῶν ἐποίκις, καὶ ἡ νεωτέρα αὐτῆς Ἱστορία, τὸ Αὐτόνομον Τουρκικὸν καθεστῶς κλπ. Ὁ συγγραφεὺς ἐργάσθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαιολογικῶν ἰδιῶν πηγῶν, τὰς ὁποίας γνωρίζει καὶ νὰ εὐρίσκη καὶ νὰ χρησιμοποιῆ καταλλήλως· ἐβοηθήθη δὲ ἀπὸ ἀφθονον ἐπὶ τοῦ θέματος βιβλιογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δεικνύει ἐνημερότητα. Παρὰ μικρὰ δὲ μεθοδικὰ μειονεκτήματα, ἡ πραγματεία αὕτη εἶναι ἀξιόλογος καὶ δημοσιευομένη θὰ παρὰσχη πολῦτιμον ὕλικόν διὰ τὴν σύνταξιν τῆς ὅλης Ἱστορίας τῆς ἐνδόξου νήσου.

6^{ον} Βραβεῖον 45.000 δραχ. τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης Ἀλεξανδρείας — εἰς τὸ καλύτερον ἔργον τὸ συναφὲς πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, εἴτε ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἢ φιλολογικῶν ἔργων εἴτε μεταξὺ ἔργων ζωγραφικῆς, μουσικῆς ἢ γλυπτικῆς, ὅσα ἤθελον παραχθῆ κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 25 Μαρτίου 1930 ἕως 25 Μαρτίου 1933. Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας τὸ βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. Διονύσιον Κόκκινον, διὰ τὸ ἔργον του: Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Τοῦ ἔργου τούτου ἐξεδόθησαν ἤδη 5 τόμοι ἂν δὲ λάβη τις ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τοὺς τόμους τούτους ἐκτίθενται μόνον τὰ γεγονότα τῶν δύο πρώτων ἐτῶν τοῦ Ἀγῶνος, κρίνει, ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ ὅλου ἔργου θὰ ἀποβῆ, τοῦλάχιστον, διπλασία. Τοῦ ἔργου προτάσσεται μακρὰ Εἰσαγωγή, ἀποτελοῦσα ἀξιόλογον μελέτην διὰ τὴν γνῶσιν τῆς Ἐπαναστάσεως. Εἰς αὐτὴν ἐξετάζονται κριτικώταται αἱ ὕλικαι καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ διαπιστώνεται ἡ ἀδιάρπτος ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως ὑπαρξίς τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς εὐψυχίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέρρευσεν τὸ καθαρῶς ἐθνικὸν κίνημα, τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς ὀρθοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ συγγραφέως, κακῶς τείνει ἐσχάτως νὰ παρασταθῆ ὡς ὑπαγορευθὲν ἐκ ταξικῶν ὑπολογισμῶν. Ἐν γένει δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι, ἀναντιρρήτως, ἡ πληροστέρα τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθεισῶν ἱστοριῶν τοῦ Ἀγῶνος. Ἄν δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες ἱστορικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχη

ἤδη ἐμφανισθῆ μετὰ πάροδον ἐνὸς ὄλου αἰῶνος ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων γεγονότων, πάντως θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν σπουδαῖον καὶ πολύτιμον βοήθημα διὰ τὸν μέλλοντα ἱστορικὸν τοῦ αὐτοῦ θέματος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐργασθῆ ὑπὸ καλυτέρους κατὰ τοῦτο ὄρους, ὅτι θὰ ἔχουν τότε ἐκδοθῆ τὰ πάμπολλα εἰσέτι ἀνέκδοτα μνημεῖα τοῦ Ἀγῶνος. Ἡ Ἀκαδημία κρίνει τὸ ἔργον τοῦ κ. Κοκκίνου ἄξιον βραβεύσεως ὡς ἔργον καλῆς εὐσυνειδήτου συγγραφικῆς προσπάθειας καὶ πρὸς ὕλικήν ἐνίσχυσιν τοῦ συγγραφέως διὰ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτοῦ.

7^{ον} Βραβεῖον 10.000 δραχ.— τῆς Κυρίας Ἑλενας Βενιζέλου, εἰς τὴν καλυτέραν πραγματείαν περὶ τοῦ ἂν συμφέρον ἢ εἰσαγωγή μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς μορφῆς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ.

Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται :

α'. Ἐπιφανὸς μετὰ 6.000 δραχ.— εἰς τὴν μελέτην τὴν φέρουσαν τὸ ῥητόν ; τοῦ Ἀριστοτέλους : Ἔστι δὲ καθόλου χρηματιστικόν, ἐάν τις δύνηται μονοπωλίαν αὐτῷ κατασκευάζειν τοῦ κ. Ἰωάν. Σεραφίου.

Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει ὅλας τὰς ἀπόψεις τοῦ θέματος, τὰς δὲ τυχὸν ἐλλείψεις τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἢ διατριβή του, ἐξαγοράζουν ὁ πλοῦτος τῶν πληροφοριῶν, ἢ βαθεῖα γνῶσις τοῦ ζητήματος καὶ ἢ ἀφθονία στατιστικῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολυτιμότεραι διὰ τὸν ἀναγνώστην. Παρ' ὅλα ὅμως τὰ ἐξαιρετικὰ αὐτὰ προσόντα ἡ Ἀκαδημία δὲν δύναται νὰ ἀπονεύμῃ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν συγγραφέα. Διότι ἡ Ἀκαδημία ἀξιῶι, ὅπως αἱ εἰς αὐτὴν ὑποβαλλόμεναι μελέται φέρωσι τελείως ἀντικειμενικὸν χαρακτῆρα καὶ οὐχὶ συστηματικὴν συνηγορίαν ὑπὲρ ὠρισμένης λύσεως. Ἀτυχῶς δὲ ἢ κατὰ τὰ ἄλλα τόσον ἀξία προσοχῆς μελέτη δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ συστηματικὴ συνηγορία ὑπὲρ τοῦ μονοπωλίου.

β'. Ἐνθάρρυνσις μετὰ 2.000 δραχ.— εἰς τὴν πραγματείαν τὴν φέρουσαν τὸ ῥητόν : *où est le principe, où est la justice* τοῦ κ. Β. Βαββεροπούλου.

Ἡ πραγματεία αὐτή, ἢ ὁποία παραθέτει ἀφθόγους στατιστικάς, δεικνύει, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔχει φιλοπονίαν, γνῶσιν τῶν διαφορῶν ἀπόψεων τοῦ καπνικοῦ ζητήματος, ἀλλ' εἶναι εἰς πολλὰ ἐλλιπὴς καὶ ἀτελής, παραλείπουσα σπουδαῖα καὶ ἀμεσώτατα πρὸς τὸ θέμα συνδεόμενα ζητήματα. Πλὴν ἂν δι' ὅσα περιέχει δικαιοῦται νὰ ἀμειφθῆ, δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον.

γ'. Ἐνθάρρυνσις μετὰ 1.000 δραχ.— εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ κ. Μιλιάδου Τζανίδου, καθὼς καὶ εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ κ. Δημ. Σημαιοπούλου. Ἀμφότεραι αἱ πραγματεῖαι αὗται περιέχουν ἱκανὰ στοιχεῖα ἄξια λόγου σχετικὰ πρὸς τὸ καπνικὸν ζήτημα, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ ἀξιώσωσι τὸ βραβεῖον.

8^{ον} Βραβεῖον 20.000 δραχ. Ἐθνικῆς Τραπέζης — εἰς τὴν καλυτέραν μελέτην

περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν Σιδηροδρόμων ἐν Ἑλλάδι. Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται ἔπαινος μετὰ 5.000 δραχ. εἰς τὴν μελέτην τὴν φέρουσαν τὸ ρητόν: *labor omnia vincit improbus* τοῦ κ. Γεωργίου Πογγῆ.

Ἡ μελέτη αὕτη ἔχει ἐπαρκῆ ἔκτασιν καὶ συμπληροῦται διὰ πλήρους βιβλιογραφίας δεικνύει δὲ συγγραφέα φιλόπονον καὶ κάτοχον πολλῶν λεπτομερειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σιδηροδρομικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ καίπερ διὰ ταῦτα ἀξία ἐπαινῶν καὶ ἐνθαρρύνσεως, δὲν ἐκρῖθη ἀξία τοῦ βραβείου. Τὸ ἐν λόγῳ θέμα χρήζει εὐρύτερας ἐπεξεργασίας.

9^{ον} Μέγα βραβεῖον λιρῶν 135 Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους εἰς μνήμην Μαντῶς Μαυρογένους—εἰς ἄτομον ἢ οἰκογένειαν ἐντιμον, διακρινομένην διὰ συνεχεῖς μετ' αὐτοθυσίας πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίου ἢ τῆς Κοινωνίας.

Προτάσει τῆς Τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται:

α'. Βραβεῖον μετὰ 90 λιρῶν—εἰς τὴν Κυρίαν Ἑλένην Κεσίσογλου διὰ τὴν ἀρετὴν, αὐτοθυσίαν καὶ στοργικὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἐπέδειξε καὶ ἐξακολουθεῖ δεικνύουσα πρὸς τὸν πάσχοντα πλησίον.

Ἡ Κυρία Ἑλένη Κεσίσογλου προσῆλθεν ἀνθορμήτως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1918 καὶ κατετάχθη ὡς ἐθελοντὶς ἀδελφῆ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, ὑπηρετήσασα μετὰ θαυμαστῆς ἀφοσιώσεως καὶ αὐτοθυσίας εἰς τὰς τάξεις τῶν Νοσοκόμων. Παρηκολούθησεν ἰδίως τὸν Ἑλλήν. Στρατὸν εἰς τὴν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν μέχρι τοῦ Σαγγαρίου, μετὰ πλήρους αὐτοθυσίας κινδυνεύσασα νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, μὴ δεχθεῖσα, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι νοσοκόμοι, νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, πρὶν ἢ παραλάβωσι καὶ τὸν τελευταῖον ἀσθενῆ. Διὰ τοῦτο ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοῦ Ἀριστείου Ἀνδρείας.

β'. Βραβεῖον 45 λιρῶν—εἰς τὴν Κυρίαν Ἑλένην Ἀλ. Κριεζῆ διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ πλησίου αὐτοθυσίαν.

Ἡ Κυρία Ἑλένη Κριεζῆ, χήρα ἔχουσα οἰκογένειαν ἐκ τεσσάρων τέκνων καὶ μικρὰ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως ἐπέδειξε θαυμαστὴν ἀγαθοεργὸν δρασίαν καὶ συνεχεῖς πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίου. Ἐργασθεῖσα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν, ἐξηκολούθησε κατόπιν ἐν Ἀθήναις ἀθορυβῶς τὴν ὑπὲρ πασχουσῶν οἰκογενειῶν ἢ ἀπόρων ἀτόμων εὐεργετικὴν δρασίαν της, βοηθήσασα τὴν ἀποκατάστασιν ἀπόρων κορασίων, τὴν συντήρησιν ἀπόρων οἰκογενειῶν καὶ τὴν νοσηλείαν πασχόντων διὰ τῆς παροχῆς φαρμάκων, ἰατρικῆς περιθάλψεως, χρηματικῶν βοηθημάτων κλπ. ὅλα δὲ αὐτὰ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της.